Ч. 195. Середа 14 (1) вересня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Скликане соймів краєвих. — Переговори в справі чеського сойму. — Гедерварій у Цісаря. — Купецкий конґрес у Відни. — Зміни в росий скій диплъоматиї. — Социялїсти рушають ся

Вчерашна „Wien. Ztg.“ оголосила патент цїсарский скликуючий шлеский сойм на 19 с. м., долїшно-австрийский, зальцбурґский, стирийский, каринтийский і форальберґский на 20 с. м., галицкий сойм на 22 вересня а горїшно-австрийский на 28 с. м. Скликане инших соймів, котрі мають ще сеї осени зібрати ся, послїдує в пізнїйшим реченци.

Вчера зібрали ся в Празї чеські і нїмецкі посли на конференцию угодові. Одні і другі мали насамперед вислухати реляций мужів довіря о їх переговорах з президентом мінїстрів бар. Бінертом. Чеські делеґати — як доносить „Hlas Naroda“ — годять ся в тім, що Чехи не можуть Нїмцям робити нїякої концесиї, що найбільше згодять ся на то, щоби наради комісиї над предложенями правительства і комісиї буджетової відбували ся рівночасно і рівномірно. Чеські посли противлять ся рішучо подїлови краю на дві адмінїстрацийні части і подїлови повітів після народности, бо такий закон довів би до розірваня єдности краю. З ческих послів постановили доси взяти участь в переговорах аґрариї, Молодо- і Старочехи. Радикали ще не рішили ся. Нїмецкі посли постановили вислати на конференцию 5 членів а крім того ще Перґельта, Герольда, предсїдателя нїмецкої секциї Ради культури і двох репрезентантів вірноконституцийної більшості посїлости.

Угорский президент мінїстрів ґр. Кін-Гедерварі по авдиєнциї у Цісаря заявив дневникарям, що справа скликаня делеґаций буде порішена аж на спільній нарадї мінїстрів дня 22 с. м. у Відни. По полудни конферував він з ґр. Еренталем і хорватским баном Томасичем. — Бан Томасич був вчера по полудни також на авдиєнциї у Цісаря, котра тревала 3 чверти години. Бан зложив звіт з ситуациї полїтичної а відтак конферував з бар. Бінертом. Вчера від'їхав до Загребу.

При участи делеґатів з ріжних держав отворив оногди Архікн. Леопольд Сальватор, яко протектор IX. з ряду міжнародний конґрес для купецкої науки й умілости. В зборах взяли участь: п. Мінїстер просьвіти ґр. Штіркґ, Мін. торговлї др. Вайскірхнер, бурмістр Відня др. Ноймаєр, члени дипльоматичного тїла, репрезентанти властий і делеґати торговельних інституций та шкіл. М. и. прибули з Галичини: дир. торг. акад. у Львові др. Павловский і дир. торг. акад. в Кракові Капенберґ. Голова виконуючого комітету конґресу радник Двора Ґельґіч повитав зібраних а відтак промовив Архікн. Леопольд Сальватор, висказав своє признане для купецтва і торговлї та підчеркнув велике значінє купецкого стану для держави. Мінїстер просьвіти ґр. Штіркґ зазначив, що присутність Архікн. Леопольда Сальватора на з'їздї додає єму блеску, відтак рівнож підчеркнув значінє купецтва для держави і зазначив, що правительство все підпирати буде всякі змаганя торговлї і купецтва в шкільній области. Мінїстер торговлї др. Вайскірхнер висказав своє признанє для купецтва. Відтак промавляли: бурмістр др. Ноймаєр, витаючи зібраних іменем міста та делеґати заграници. Опісля відбув ся вибір президиї, а по тім „cercle“ у Архікнязя. Вечером відбуло ся в честь гостий принятє в новій торговельній академиї.

З Петербурга доносять до анґлійских

---

12)

Три пригоди

ШЕРЛЬОКА ГОЛЬМСА

(З анґлійского — Конана Дойлє).

(Дальше).

— Але такої темної тайни він мабуть ще нїколи не відгадував — розпитував Фельпс дальше.

— Чому би нї, він виясьнював вже й такі случаї, в котрих ще менше було на чім оперти ся, як в сім случаю.

— Але о так важні інтереси ще нїколи не розходило ся.

— Може й розходило ся. Я знаю, що він для трох володітельских дворів дїлав в дуже запутаних справах.

— Отже ти знаєш єго добре, Ватзоне? У него якась така незглубима вдача, що чоловік нїколи не може знати, як дїло стоїть. Чи гадаєш, що він сподїває ся якогось успіху?

— Він о тім нїчого не говорив.

— То злий знак.

— Противно, він по найбільшій части признає ся отверто, коли стратив слїди. Найбільше він мовчаливий тодї, коли вже єсть на тропі і ще лиш сумніває ся, чи она добра. Але вір менї, мій любий, що то нїчо не поможе тим сушити собі голову, прошу тебе длятого, лягай спати, щоб ти на завтра набрав сили, колиб до чого прийшло.

Наконець удало ся менї намовити єго, що послухав моєї ради, хоч я знав, що він так розденервований, ледви чи зможе заснути. Стан єго був мов би зараздивий, бо й я не міг заснути половину ночи і заєдно лиш перевертав ся і роздумував о тім дивнім случаю. Чого лишив ся Гольмс у Вокінґу? Длячого просив він панну Геррізон, щоби она через цїлий день не виходила з комнати недужого? Длячого єму так на тім залежало, щоби в Брабрі нїхто не знав, що він там єсть? — На дармо сушив я собі голову такими питанями, аж наконець і заснув.

Була сема година, коли я пробудив ся і я побіг зараз до Фельпса, котрого я застав дуже ослабленого, бо він цїлу ніч не спав. Перше єго питанє було, що Гольмс вже приїхав.

— Приїде в тім часї, коли обіцяв — сказав я — анї на хвильку скорше або пізнїйше.

Стало ся, як я заповів, бо зараз по осьмій годинї заїхала скоро дорожка а з неї висїв мій приятель. Ми стояли у вікнї і добачили, що він мав ліву руку обвязану та й виглядав дуже блїдий і поважний. Він увійшов до дому, але потягнуло ся добру хвилю, заким він вийшов сходами на гору.

— Зовсім як би який побитий — сказав Фельпс.

Я мусїв то єму признати. — Мабуть будемо мусїли ще старати ся розслїдити ту справу тут в місті — сказав я, а Фельпс лиш зітхнув важко.

— Не знаю длячого — відозвав ся він — але я мав таку надію на єго поворот. Впрочім він ще не мав вчера обвязаної руки. Мусїло видко щось стати ся.

— Ти чей може не зранений, Гольмсе? — спитав я, коли мій приятель увійшов.

— Пусте — лиш трохи скалїчив ся; моя власна незручність тому винувата — сказав він і привитав ся з нами. — Мушу вам сказати, пане Фельпс, що ваша справа найтемнїйша для мене зі всїх, які я коли мав в своїх руках.

— Я зараз побоював ся, що то буде понад ваші сили.

— Як би й не було а дивна пригода.

— Таж по твоїй обвязаній руцї видко, що ти мав якусь пригоду. Може нам розкажеш, що то приключило ся?

— По снїданю, не забувай, мій любий Ватзоне, що я нинї рано їхав вже трийцять миль (анґлійск.) далеко у сьвіжім воздусї. Чи може наспіла яка відповідь на мою оповістку? — Нї? Ну, то годї зараз все вгадати.

Стіл був вже накритий і якраз хотів я задзвонити, коли панї Гедзон увійшла з чаєм і кавою. В кілька хвиль пізнїйше внесла кілька накритих полумисків і ми засїли коло стола. Гольмс голодний як пес, я дуже зацікавлений а Фельпс в понурім настрою.

— Панї Гедсон сама себе перевисшила — відозвав ся Гольмс, відкриваючи один полумисок з потравкою з курки. — Єї кухня скупа, але она таки знає, чого треба до доброго снїданя. — А ти що там маєш, Ватзоне?

— Шинку і яйця — відповів я.

ґазет, що в российскій дипльоматиї мають настати важні зміни. Передовсім має уступити міністер для справ заграничних Ізвольский і стане амбасадором в Льондоні. В такім случаю ґр. Бендорф пішов би з Льондону до Берлина, Ґірс з Брукселї до Парижа а Нехмодов, радник при российскій амбасаді в Парижи, до Брукселї. Наслїдником Ізвольского став би Сасонов. У віденьских кругах дипльоматичних не вірять в уступлене Ізвольского.

Социялісти рушають ся. По великім з'їздї в Копенгазі відбуло ся онигди велике віче социяльно-демократичної партії у Франкфурті над Меном, на котрім промавляли Жоре з Франциї, Вандервельде з Бельгії, Кейр Гарді з Лондону та Ґлекль з Відня. В зборах взяло участь звиш 20.000 осіб. Тому, що полиция заборонила промовляти в чужих мовах, обмежили ся заграничні гості тільки на коротких рефератах. Лише Кейр Гарді виголосив довшу анґлійску промову, а полиция не перепинювала єго. Всї бесїдники вказували на міжнародну солїдарність пролєтарияту та заохочували німецких социяльних-демократів до енерґічної боротьби при найблизших виборах до парляменту. Збори тривали три чверти години, відтак участники спокійно розійшли ся. Полиция не мала причини до інтервенциї.

Российска аґітация.

Вертаємо знову до порушеного в ч. 191 темату та мусимо ще кілька слів сказати про тоту якусь дивну номенклятуру, яка увійшла теперішними часами в звичай.

У Русинів в Галичинї і на Буковинї не було нїколи якихсь партий, котрі би називали ся „старими“ або „молодими“, отже не було нї „Старорусинів“ нї „Молодорусинів“. Так звані „москвофіли“, прозивані звичайно „кацапами“, аж до найновійших часів, значить ся, аж до вибору дра Дудикевича, не признавали ся отверто до российскої народности і не творили нїякої самостійної партиї, лиш все, бодай публично, признавали ся до Русинів, а навіть ще й по виборі дра Дудикевича не мали тої сьмілости і відваги, що т. зв. популярно „амбасадор з Коломиї“, і тому, як звістно, прийшло між москвофілами до роздору. — З другої же сторони Русини, котрі в противности до теоретичних поглядів москвофілів називали себе „народовцями“, не уважали їх аж до недавних часів за нїяку партию політичну, безвзглядно шкідливу рускому народови, а лиш за людий збаламучених деякими загально знаними, запроданими одиницями, і тому довгі часи не хотїли зривати з ними полїтичних зносин. Навіть ще тодї, коли тоті зносини силою обставин і з природи річи зачинали самі розривати ся, Русини, народовцї, в своїй полїтичній наївности все ще робили з ними консолїдацию.

Отже, як сказано, не було між Русинами нїяких, нї Старо- нї Молодорусинів а були лиш такі, котрі вірили в природне відродженє руского народу силою власної працї — народовцї і такі, котрі не вірили в то, зрікали ся всякої працї а витягали руку до того, хто дасть більше, — москвофіли; а що й в сїм случаю треба було щось робити, ну, то й они робили, бо мусїли, очевидно в користь своїх хлїбодавців. Був час, коли тї москвофіли і збаламучена ними часть Русинів вислугували ся віденьским централїстам, друга часть Русинів шукала якоїсь иншої дороги, отже аж в тих часах віденьска „N. fr. Presse“, чи радше якись єї кореспондент зі Львова, котрий без сумнїву мусїв знати і видїти, що роблять і до чого стремлять наші москвофіли, щоби очевидно покривати союзників своєї партиї, видумав для них на ческий взорець „поважну“ назву „Altruthenen“, — „Старорусини“, назву, котра нинї знов увійшла в моду а з котрої тепер навіть самі москвофіли насьміхають ся і єї відкидають. Отже коли хтось ще й нинї уживає тої назви „Старорусини“, то робить се сьвідомо чи несьвідомо лиш на то, щоби баламутити публичну опінію і покривати тим российску аґітацию галицких москвофілів, а що гірше, звалювати вину за їх роботу на самих же Русинів. Чесні люди, хоч би й противники, не повинні так робити.

Але вернім до самої российскої аґітациї серед Русинів і придивім ся їй близше. Тут мусимо зараз з гори зазначити, що зовсім не думаємо розбирати сеї справи зі становища полїтичного а вже зовсім нї зі становища партий. Прояв сей далеко интереснїйший для нас зі становища психольоґії народу і о скілько се можливо, будемо старати ся більше із сего становища єму придивити ся. Ми мусимо однак з гори то зазначити, що робимо се лиш, так сказати би, начерково, бо основне представленє цїлого москвофільского руху і теперішної российскої аґітациї в Галичинї вимагає глубоких студий і докладної характеристики дїлаючих в тім руху личностий, о чім в теперішних часах майже неможливо писати. Просимо лиш подумати собі два такі вельми характеристичні типи, як др. Дудикевича і др. Маркова: аж просять ся до основної характеристики. Ми однак не хочемо займати ся нїчиєю личностию а обмежимо ся о скілько можна на самім руху.

Єсть то безперечно характеристична річ, що др. Марков жалує ся перед міністерством просьвіти на краєву Раду шкільну за то, що она до якихсь там бурс не допускає москвофільских аґітаторів. Ми не входимо в то, чи дїйстно так було чи нї а припускаючи лиш, що так було, придивимо ся, по чиїй сторонї тут право, взглядно хто тут провинив ся.

Новинки.

Львів, дня 13-го вересня 1910.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував старшого радника почтового Артура Шіффмана віцепрезидентом гал. Дирекциї почт в V кл. ранґи. — Міністерство торговлї надало старшому офицналови почтовому, Ів. Антонови, посаду контрольора почтового в Самборі.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав віцепрезидентови галицкої Дирекциї почт і телєграфів, Людвикови Пікорови з нагоди перенесения его в сталий стан спочинку кавалєрский хрест ордера Леопольда.

— **Загальні збори** філїї Руского Тов. Педаґоґічного в Коломиї відбудуть ся дня 29 вересня с. р. в сали „Народного Дому“ (II поверх) о 3 год. попол. Порядок дня: Отворенє зборів головою, 2. Звіти поодиноких функцийонарів, 3. Звіт контрольної комісиї, 4. Вибір нового Видїлу. 5. Вне-

---

— Так? А вам, пане Фельпс, може набрати, чи ви самі собі возьмете?

— Дякую, я не можу нїчого їсти — відповів він.

— Ах, що там! Спробуйте з того полумиска, що стоїть перед вами.

Фельпс підняв покривку в гору, крикнув, поблїд як стїна і вдивив ся стовпом в полумисок. Там лежав звиток синьо-сірого паперу. Він вхопив єго, мало таки не з'їв єго очами, притиснув до серця і з превеликої радости зачав з ним скакати і танцювати по комнатї, аж відтак утомлений і ослаблений припав на крісло і ми мусїли дати єму кілька ложочок горівки, щоби не зімлїв.

— Лиш успокійте ся — говорив Гольмс до него, поклепуючи єго по плечи. — Зле стало ся з моєї сторони, що я вам зробив таку несподїванку. Але Ватзон вам скаже, що я не можу нїколи оперти ся тому, коли розходить ся о такий драматичний вплив.

Фельпс вхопив єго руку і зворушений притулив єї до уст. — Нехай Господь Бог вас поблагословить — сказав він — ви уратували мою честь.

Таже й моя честь була загрожена — сказав на то Гольмс; бо я відчуваю неудачу так само як ви занедбане обовязку.

Фельпс сховав той дорогоцїнний документ до кишенї сурдута від середини.

— Не годить ся — сказав він — щоби я ще довше перешкаджав вам при снїданю, а все-таки мало що не мину ся з нетерпеливости, такий я цїкавий довідати ся, де був той папір і як ви его відкрили.

Мій приятель випив борзо філїжанку кави і забрав ся зараз до шинки і яєць. Відтак встав, закурив собі люльочку і розпер ся на фотели.

— Я вам скажу, що я насамперед зробив і як то все склало ся. Коли той поїзд з вами поїхав, пішов я на прохід в прекрасну сторону аж до сїльця Ріплї, де зайшов до господи і випив там філїжанку чаю і казав собі дати фляшку вина та завинути кілька булок з шинкою. Я побув там аж до вечера а відтак вернув назад до Вокінґ. Зараз по заходї сонця пустив ся я гостинцем до Браєрбрі. Тою дорогою мало хто ходить, а все-таки я зждав аж до тої хвилї, коли вже на улици не видко було нїкого і перелїз там через штахети до огорода.

— А хибаж брама не була отворена? — спитав Фельпс здивований.

— Певно що була; але я, бачите, маю в таких справах свої примхи. Я вибрав то місце, де стоять тї три сосни і туди перейшов так, що з дому нїхто не міг мене добачити. Там присїв я в корчах і лїз від одного до другого — мої штани на колїнах можуть о тім посьвідчити — аж долїз до корчів рододендрону напроти вікна від вашої спальнї. Там поклав ся я на землю і ждав, що то буде.

Заслона у вашій комнатї не була спущена і я видїв, як панна Геррізон сидїла коло стола і щось читала. О чверть на одинайцяту замкнула книжку і пішла. Я чув, як она замкнула двері і був переконаний, що она виймила ключ і взяла до себе.

— Ключ? — спитав Фельпс.

— А так; я просив панну Геррізон, щоби она двері з надвору замкнула і взяла ключ до себе, коли буде лягати спати. Она все так зробила, як я казав і без єї помочи ледви чи ви той документ мали би тепер в кишени.—Она вийшла, сьвітло в домі погасло, а я все ще лежав на земли в корчах. На дворі було тепло, але все-таки не спати цїлу ніч то чоловіка змучить. Розуміє ся, що я був при тім трохи й подразнений, як той мисливий, що десь в лїсї засїв над потоком на грубого зьвіра. Годинник на церковній вежи у Вокінґу бив чверти години, а менї кілька разів здавало ся, що він мусїв стати. Наконець около другої години рано зачув я нараз, що хтось відсуває засувку і що ключ скрипить в дверех. Зараз по тім отворили ся задні двері і вийшов на сьвітло місяця пан Йосиф Геррізон.

— Що — Йосиф?! — крикнув Фельпс.

— Він був з відкритою головою, але мав на собі чорний плащ, котрим міг в одній хвили закрити лице, колиб хтось наробив крику. Ішов пишком на пальцях попід мур, а коли дійшов до вікна, всунув ніж з довгим вістрєм між рами вікна, відсунув засувку і отворив вікно. Відтак упхав ніж крізь велику шпару у внутрішній віконници, підпіс поперечний дручок та й отворив і віконницю.

(Дальше буде.)

сеня і запита. — За Видїл філїї Р. Т. П.: Н. Даниш, з. голови. В. Ленкий, писар.

— Нещаслива пригода на зелїзници. Дня 5 с. м. о 10 год. перед полуднем найїхав в'їзджаючий поїзд робітничий на стациї зелїзничій в Стрию на переходячого через шини Альойзия Остера, управителя будови фірми „Орнштайн і Коппель", занятого при будові шляху промислового фірми М. Г. Райх і Ска в Стрию. Тяжко раненого Остера, котрому машина відорвала обі ноги, відставлено по поданю єму першої помочи лїкарем зелїзничим дром Солтисїком до місцевого шпиталю, де нещасливий в кілька годин в наслїдок тяжкого покалїченя і сильного упливу крови помер. Причиною нещастя сталась власна необачність Остера, котрий в хвили, коли над'їзджав поїзд, пустив ся переходити через шини.

— Повени. В суботу вечером настав над містом Поля і околици хмаролом, котрий тревав дві години. Декотрі части міста стапули під водою. Вода плила з висше положених частий міста в долїшні, на площі і улиці, де дійшла до висоти 1 метра. Сторожа пожарна мусїла кілька разів спішити на ратунок. Шкода має бути значна. — З ріжних сторін Морави надходять все ще вісти о величезних шкодах, які там повінь наробила. Моравский видїл краєвий ухвалив з причини великих нещасть елементарних вставити до буджету 600.000 кор. а крім того сейчас роздати 60.000 К запомоги громадам, що найбільше потерпіли. Оломуцкий владика еп. Бавер жертвував для потерпівших від повени 10.000 К. а громада міста Віднл так само 10.000 К. З пруского Шлеска надходять також вісти о великих повенях.

— Огнї. Великий огонь вибух онногди у фабрицї води содової Пордеса при ул. Замарстинівскій ч. 29. Займило ся в деревляній стайни, де були великі запаси соломи і сїна. Огонь обняв майже в однїй хвили цїлий будинок так, що коли наспіла сторожа пожарна, о ратованю стайнї не могло вже бути і бесїди. Ратовано отже лиш сам будинок фабричний де було також богато соломи до пакованя. Згоріла лиш стайня, з котрої конї ще в пору випущено. — В місцевости Вільгельмсбург, де тепер відбувають ся маневри австрийскі і розміщено войско 48 бригади та 84 пп., вибух онногди огонь в тих шопах, де спали вояки. Небезпечність була тим більша, що в тих стодолах була також і велика скількість муниції. Огонь прибрав відразу великі розміри і обняв двіста пять вояків. Лиш з великим трудом удало ся їх виратувати а все-таки 8 вояків тяжко попекло ся. Часть муниції експльодувала підчас пожежі.

— Сьвято в Черневі. Село Чернево, мостиского повіта, сьвяткувало дня 21 серпня торжественно XII. роковини смерти свого бувшого довголїтного пароха просьвітителя і добродія о. Теофиля Сїнкевича. Того дня відбули ся вечерницї, на котрих сьвяточну промову виголосив селянин Данько Гузїль, згадавши короткими а щирими словами того, що був для громади сьвящеником, професором, лїкарем і адвокатом. По тім відограно комедию пок. В. Сїнкевича, призначену для сїльских театрів, котра викликала бурю оплесків а опісля по відсьпіваню народного імну почала ся товариска забава, що протягнула ся аж до рана. Саля підчас вистави була битком наповнена селянами і інтелїґенциєю. Були гості зі Старяви, Малнова, Соколя, Годинь, Серн, Малнівскої Волї, Мостиск і Ґреміяльно взяла у сьвятї участь „Сїч" зі Старяви. Був також п. Мир. Сїнкевич, судия з Яблонова. Порядок удержував місцевий „Сокіл" під проводом голови господаря Вас. Дрімаловского.

Уладженєм вечерниць заняла ся місцева інтелїґенция і селяни, а почин до сего дав і взяв провід у свої руки п. Андрій Антоняк, начальник „Народної Торговлї" в Самборі. Доходу було 130 кор., котрі призначено на будову бурси ім. о. Теоф. Сїнкевича в Черневі і зложено на разі на книжочку щадничу ч. 396 в Нар. Домі в Мостисках. Межи иншими надїслали датки на бурсу добродїї: Онуфрий Пащак, директор Нар. Ґостинници у Львові 50 кор., Іван Горбацьо з Самбора 10 кор., а на місци зложили: о. Олекс. Сїнкевич з Серн 10 кор., п. Мирон Сїнкевич судия з Яблонова 10 кор., о. Копко 5 кор. Для вибудованя бурси ім. Теоф. Сїнкевича в Черневі завязав ся місцевий комітет, до котрого належить начальник громади п. Ів. Федевич і видпійші члени громади та місцевого учительства. Комітет сей відзиває ся до околичних сіл і місточок з просьбою о ласкаві датки на покладену - собі цїль. Датки просить ся слати на книжочку щадничу ч. 396 до Народного Дому в Мостисках.

— Волоцюга, яких мало. В Пільзеню в Чехії перебуває тепер в гостині в тамошнім поліцийнім арешті волоцюга, яких хиба мало на сьвіті. Що він перебуває в тамошнім арешті лиш в гостині, то можна сьміло сказати, бо єго там умістили лиш длятого, що він сам не знає, хто він, як називає ся, де він родив ся, де приналежний, якої він народности і віри, чи хрещений чи ні; він не має нї метрики уродженя, нї посьвідки приналежности ні книжки робітничої. Словом єсть то чоловік, котрого нїчо більше не вяже з людским родом на сьвіті, як хиба лиш однакова будова і натура тїла, потреба їди, та й то, що мусить преці бодай який-такий лах на себе затягнути. Чоловік той має може яких 25 лїт. Зі своїх дитинних лїт не знає майже нїчого; пригадує собі лиш, що єго молодий вік почав ся в Пільзеню, де не маючи нікого, причепив ся до цирку, котрого директором був якийсь Іван Ковалевский. Отже з тим цирком волочив ся він через кілька лїт по сьвіті, виучив ся штуки їзджена на кони, жонґлєрства і ходженя по линві і яких десять лїт тому назад, покинув той цирк. О скілько собі пригадує, то директор Ковалевский на оголошенях цирковых називав єго „Александро Гортензі". То прізвище він і задержав для себе і під тим іменем волочив ся по сьвіті. Він виступав в ріжних цирках, виучив ся мало що не всїх европейских мов, але пізнїйше підупав і вернув знов до Чехії, де прилучив ся був до малої громади комедиянтів.

Остаточно і тоту покинув і волочив ся без імени і гроша. Не міг нїгде довго побути, бо не маючи ніяких документів, не міг нїгде знайти нїякого місця і роботи; всї єму не довіряли. Кілька разів а раз навіть в Празі арештували єго за волоцюгство. А вже найбільший клопіт мала з ним поліция, бо не знала, де єго примістити. Він не крав і не робив нїчого злого, отже й не було за що держати в арештї а відставити шупасом до місця приналежности було годї, бо він не приналежав до нїякої громади. Тепер опинив ся він знову в Пільзеню і там дали єму вільне помешканє і харч в поліцийнім арештї. Але що дальше з ним зробити? Над тим сушить собі тепер голову празька поліция. Щоби сконстатувати, хто він, хотять помістити єго фотографію в кількох ілюстрованих ґазетах, а коли й тоді нїхто не признасть ся до него, то єму урядово затвердять єго прізвище Александро Гортензі і припишуть до громади Пільзеня. Так бодай поліция позбуде ся клопоту зі своєї голови.

Телеґрами.

Будапешт 13 вересня. З причини зголошеня 4 нових случаїв підозріних о холеру міністерство застановило нинїшний ярмарок в Могачи. Один з тих случаїв закінчив ся смертию.

Могач 13 вересня. Цісар Вільгельм прибуде тут в пятницю дня 16 с. м. і поїде просто на польованє. Замок Караповча єсть вже зовсім приготовлений. Приготовленя веде особисто Архикн. Ізабеля.

Париж 13 вересня. Міністер Бріян конферував довший час з турецким великим везиром Гаккі-пашою.

Атини 13 вересня. Грецкого посла в Константинополи Ґріпаріса покликано до Атин, щоби дав всїляких пояснень. За кілька днїв вертає Ґріпаріс па своє становище.

Царицин 13 вересня. Вчера по полуднн вибух тут огонь, котрий до вечера знищив 300 домів; 1000 людий єсть без криші. Огонь доси не угашено.

Константинополь 13 вересня. У вілєтї Ерзерум зголошено нових 27 случаїв занедужаня а 40 случаїв смерти на холеру.

Петербург 13 вересня. Міністер скарбу вніс проєкт податку войскового, котрий мають оплачувати особи увільнені від войска. Податок той має принести около 10 міліонів рублів.

Париж 13 вересня. В станї здоровля російского амбасадора Нелїдова, котрий єсть від довшого часу хорий, настало таке погіршенє, що лїкарі стратили всяку надію удержаня єго при житю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).